

ŠÁRKA LEDENOVÁ • HANA PROKOPCOVÁ

PAŘÍŽ

S VŮNÍ

ZLOČINU

Ilustrovala Petra Waldauf Slabá

ŠÁRKA LEDENOVÁ
HANA PROKOPCOVÁ

PAŘÍŽ

S VŮNÍ
ZLOČINU

ILUSTROVALA PETRA WALDAUF SLABÁ

ARGO

ŠÁRKA LEDENOVÁ
A HANA PROKOPCOVÁ

PAŘÍŽ S VŮNÍ ZLOČINU

Ilustrovala Petra Waldauf Slabá.

Grafická úprava a sazba Kamila Kučerová.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Korektorka Soňa Čapková.

Technická redaktorka Alexandra Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3, argo@argo.cz,
www.argo.cz, roku 2021 jako svou 4734. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

Pro malé i o něco větší čtenáře.

ISBN 978-80-257-3631-9

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež můžete sledovat
na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

*Cradle to Cradle Certified® je globálně uznávaný standard bezpečných
a cirkulárních výrobků. Papír Munken Pure od společnosti Arctic Paper Munkedals
použitý v této knize je Cradle to Cradle Certified® na bronzové úrovni.*

VŠEM MALÝM DETEKTIVŮM:

V příběhu pana Lupičky si ty sama nebo ty sám určuješ, co se bude dít dál a jak se bude příběh vyvíjet. Na konci kapitol si můžeš vybrat ze dvou možností, a tím rozhodnout, alespoň trochu, o dalším postupu. Vyber si jednu z variant a podle toho pokračuj na příslušnou stranu. Prosím, nepodváděj a čti jen tu variantu, kterou si zvolíš. Příběh bude pokaždé jiný, ale vždy všechno dobře dopadne a pan Lupička dostojí svému jménu a záhadu vyřeší.

„Tak, a je to tady, už není cesty zpět,“ povzdychl si pan Lupička a podíval se po svých zavazadlech. Ta čítala celkem dva středně velké kufry pečlivě přepásané popruhem a příruční aktovku. Vše dokonale ladilo s Lupičkovým novým cestovním oblekem. Pan Lupička totiž doposud ještě nikdy necestoval tak daleko. „Safra, safra, to je hodin. Takhle tam nebudu načas, musím si pospíšet.“

A měl pravdu. Spěchal po nástupišti k otevřeným dveřím vlaku, až se papírové cedulky na kufrech s jeho novou adresou třepetaly ve větru. Přesto na nich bylo jasně čitelné: *Paříž, Rue Lepic – Montmartre*. „Přeji příjemnou cestu, pane,“ ozvalo se, jen co pan Lupička našel své místo ve vagonu. Ani nestačil odpovědět, a vlak se s trhnutím rozjel.

Kupé měl sám pro sebe, a tak se pohodlně uvelebil na sedačce a začal si představovat, jak ta jeho vysněná Paříž vlastně vypadá. Věděl o ní dvě věci: že je daleko 1 176 km a že v ní žije jeho kamarád Michel. Pan Lupička znal všechny vzdálenosti z Prahy do ostatních evropských hlavních měst. Měl rád čísla, byl totiž účetní. Momentálně účetní na dovolené. Často snil o tom, jak se do Paříže za Michelelem podívá, a teď ta chvíle konečně nastala.

Vtom se otevřou dveře kupé a vejde poněkud podivný cizinec.

POKRAČUJ NA DALŠÍ STRANU

Nebo snad pan Lupička bude cestovat v kupé sám až do Paříže?

NALISTUJ STRANU **66**

Vtom se otevřou dveře kupé a vejde poněkud podivný cizinec...

Pana Lupičku ze snění o Paříži vytrhlo stydlivé zakašláání. „Echm, echm,“ ozvalo se vedle jeho pravého ucha. Překvapeně si promnul oči a začal zkoumat cizince stojícího v jeho kupé. Muž byl na první pohled velice podivný.

„Dobrý den, Armaňak jméno mé,“ zahuhňal pobledlý cizinec s rukou před obličejem, jako by si ho zakrýval. Panu Lupičkovi blesklo hlavou, zda se mu to třeba nezdá, a nenápadně se štípl do ruky, aby se ujistil, že nespí.

„A-a-a-u,“ zaúpěl. Nespál. „A-a-a já jsem Lupička. Lupa Lupička, účetní,“ spěšně dodal.

„Hehe,“ ucedil škodolibě pan Armaňak. „Máte jméno jako nějaký lupič.“

„Nebo detektiv,“ zasmál se pan Lupička.

„Ano,“ potvrdil podezřívavě cizinec. „Škoda že vás necítím,“ dodal už jen tak pro sebe.

No to jsou mi ale způsoby, pomyslel si pan Lupička a nervózně se narovnal na sedačce. Že mě necítí? Co tím chce říct? „Vy...“ začal a na chvíli zaváhal, „... vy jedete také do Paříže?“

„Oui. Budeme tu spolu ještě hodnou chvíli,“ rozhodil neznámý rukama a posadil se naproti k okénku.

V kupé zavládlo podivné ticho. Pan Lupička bedlivě pozoroval záhadného muže a neustále přemýšlel, co je na něm tak podivného, že se na něj musí pořád dívat. Zato pan Armaňak se zjevně snažil být neviditelný a ničeho si nevšímat, ani dotěrných pohledů pana Lupičky.

Pan Armaňak se znenadání rozpláče.

POKRAČUJ NA DALŠÍ STRANU

Pan Lupička bude pokračovat v rozhovoru.

POKRAČUJ NA DALŠÍ STRANU 14

Ale ne... Ty vážně chceš pana Armaňaka rozplakat? Tedy dobrá...

„Tak už se zeptejte. No, zeptejte se!“ pan Armaňak se prudce otočil k panu Lupičkovi a jeho tvář náhle zaplavil příval slz. „Já... já...“ popotáhl, „... vidím, jak na mě koukáte. Já už to nevydržím. Všichni na mě civí, a nic neříkají. Už nevím, co si počít,“ plačtivě ze sebe soukal muž.

„A na co se mám zeptat?“ vyděšeně vykoktal Lupička.

„No přece,“ zarazil se muž. „No přece na to.“ Sundal ruku z obličeje.

„Ehm, u všech všudy. To jsem ještě neviděl. Vy nemáte nos?“ skoro až obdivně vyhrkl Lupička. „A jak se vám to stalo?“

„To je dlouhý příběh. Vy...“ zaváhal pan Armaňak, „... chcete ho slyšet?“

„Sám jste říkal, že tu spolu budeme ještě dlouho, tak povídejte,“ zbystřil pan Lupička.

„Já vám to tedy povím, ale nesmíte se při tom na mě dívat.“

Pan Lupička samou zvědavostí zavřel oči a nechal se unášet šarmantním hlasem pana Armaňaka.

Pan Lupička pokračuje v rozhovoru s tajemným mužem.

„Nechci být nezdvořilý,“ osmělil se pan Lupička. „Ale,“ zaváhal, „jste v pořádku?“

„Já? Huh. V pořádku? Vypadám snad, že můžu být v pořádku?“ povzdychl si pan Armaňak. „Ne, jak bych mohl být, vždyť, vždyť...“ zavzlykal cizinec.

„Vždyť nemáte nos!“ užasle vydechl pan Lupička.

„A já doufal, že si toho nevšimnete.“

„A jak se vám to stalo?“

„To je dlouhý příběh. Vy...“ zaváhal pan Armaňák, „... chcete ho slyšet?“

„Sám jste říkal, že tu spolu budeme ještě dlouho, tak povídejte,“ zbystřil pan Lupička.

„Já vám ho tedy povím, ale nesmíte se při tom na mě dívat.“

Pan Lupička samou zvědavostí zavřel oči a nechal se unášet šarmantním hlasem pana Armaňaka.

POKRAČUJ NA DALŠÍ STRANU

Pan Armaňak se dal do vyprávění...

„Jednoho dne, tedy vlastně jedné noci, jsem se s hrůzou probudil ze sna a zprudka se posadil na posteli. Dlouhé bosé nohy mi čouhaly zpod pruhované peřiny, cítil jsem, jak se třesu a blednu. Ehm... Promiňte, nejsem moc konkrétní?“ zeptal se nejistě pan Armaňak.

„Ale vůbec ne, vůbec ne, příteli, detaily jsou přesně to, co potřebujeme,“ uklidnil ho pan Lupička. „Prosím, pokračujte a snažte se nic nevynechat.“

„Dobrá tedy... Cítil jsem, jak blednu, ale co bylo horší. Ten sen nebyl sen. Byla to pravda!

Zhluboka jsem se nadechl chladného vzduchu a ke svému znepokojení jsem zjistil, že v pokoji je otevřené okno. Přitom jsem si byl jistý, že jsem ho zavíral, když jsem šel spát. Nemůžu si dovolit být nemocný, tak proč bych na noc otevíral okno?! V šeru jsem znepokojeně zamžoural kolem sebe, ale byl jsem v pokoji sám. Všechny věci vypadaly stejně a nehybně. A přece něco bylo jinak. Ztěžka jsem oddechoval a hebkým, látkovým kapesníkem s vyšitým monogramem jsem si otíral zpocený obličej. Vtom jsem narazil na něco divného. Neobvyklého. Vlastně

nenarazil jsem na nic – tak trochu mi něco naopak chybělo. Chyběl mi nos!“

Ano, čtete správně. Panu Armaňakovi někdo ukradl nos, i to se stává v lepších rodinách, ale málokdy se o tom dočtete v knize.

Už jste si zkontrolovali, zda máte svůj nos? Necvrnkl vám do něj někdo náhodou? Je určitě váš? A také vás napadá, proč by někdo někomu kradl nos? Na to je lehké odpovědět, a taky je vidět, že pana Armaňaka neznáte, jinak byste se ani neptali. Jeho nos byl totiž delikátní. De-li-kát-ní. To slovo měl pan Armaňak moc rád. Vyslovoval ho vždy s úzkostlivou pečlivostí, jako by každá slabika byla lahodný dezert. Podle něj to slovo dokonale vystihovalo vzácnost, jedinečnost a neopakovatelnost jeho nosu. A takový je, vlastně býval, jeho nos. Naprosto originální.

Lidé si o panu Armaňakovi a jeho nosu mysleli všelicos. Někteří kroutili očima a říkali, že Armaňak je blázen. Jiní lomili rukama a tvrdili, že je to ten nejčestnější člověk, jakého znají. A ostatní? To je na dlouhý příběh, ale o tom až jindy. Pravda ovšem je, že pan Armaňak byl a je jiný než kdokoli z lidí. K řemeslu přičichl už jako čtyřletý chlapec. Stalo se to takto: Pomáhal mamince vytáhnout borůvkový koláč z trouby, a když poprvé

„A jak ho vlastně poznáme, toho Claudea,“ supěl Armaňak v běhu.

„To nebude problém, určitě bude vypadat jinak než ostatní. Vždyť to tady má celé na starosti.“

„Safra, pane Lupičko, co to máte v té kapse, hrozně mě to tlačí.“

„Ach, vidíte, vždyť já zapomněl na svou lupu. Teď doprava!“
zavelel pan Lupička, tasil lupu a ta se zaleskla ve slunci.

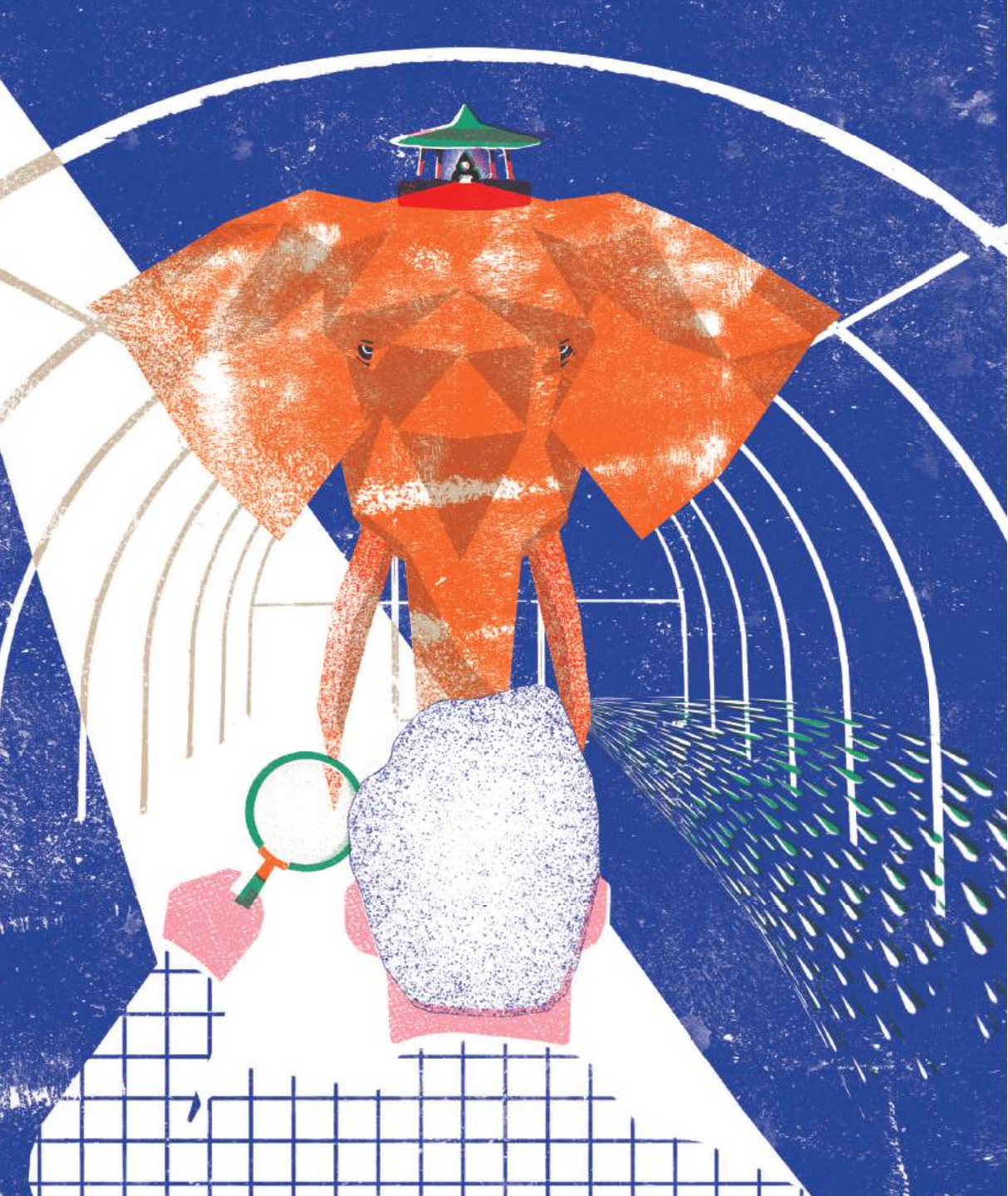
„Větríte stopu?“

„Příteli, je-li vám váš nos milý, nechte si své vtípky. Má lupa mne ještě nikdy nezklamala. A já vám říkám, že tamhleto bude určitě Claude.“

Armaňak viděl jen černou pohybuující se šmouhu v dáli, zato slyšel sílící křik.

Muž v dlouhém černém kabátě se divoce rozčiloval a útržky rozhovoru se donesly až k běžící dvojici. „Jak je možné... loď...“

Lupičko, dovolte mi využít vašich služeb a najmout si vás jako detektiva. Samozřejmě zaplatím všechny výlohy.“

„Nspěchejte, přáteli,“ krotil ho pan Lupička. „Nejdříve to musíme rozluštit!“ Dál zkoumal obálku. „Na... es...“ soukal ze sebe, jak se mu nedařilo razítko přečíst. „Nan... es... Nan... es...“

